

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 6Co/906/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3812218368
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 05. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Stanislava Marková
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2015:3812218368.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Stanislavy Markovej a členov JUDr. Ľubice Bajzovej a Mgr. Martiny Trnavskej v právnej veci navrhovateľa S., s.r.o. so sídlom C., S. ul. č. XX, IČO: 35 807 598, zastúpeného U. S., s.r.o. so sídlom v C., O. X, IČO: 36 864 421 proti odporcovi K. Q.- Z. K. K. so sídlom C., T. H. XX, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Prievidza zo dňa 19. augusta 2014 č.k. 8C/140/2012- 147 jednomyseľne takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e .**

Odporcovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom okresný súd zamietol návrh, ktorým sa navrhovateľ domáhal proti odporcovi zaplataenia náhrady majetkovej škody eur a nemajetkovej ujmy z titulu zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Prievidza a zamietol návrh navrhovateľa na prerušenie konania. Odporcovi nepriznal náhradu trov konania. Okresný súd vec právne posúdil podľa ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, § 3 ods. 1 písm. d), § 4 ods. 1 písm. a) bod 1, § 9 ods. 1 a 2, § 16 ods. 1 a § 17 ods. 1, 2, zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moc aj § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. v znení platnom do 31.12.2012. K tvrdeniam navrhovateľa ku zbytočným prietahom v konaní exekučného súdu súd uvádza, že navrhovateľ mal možnosť domáhať sa ochrany svojho práva na súdnu ochranu, práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov využitím inštitútu ústavnej sťažnosti v súlade s Čl. 127 ods. 1 Ústavy SR. Otázku, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, je kompetentný preskúmať len ústavný súd, ktorý ju v súlade so svojou ustálenou judikatúrou preskúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu, najmä z pohľadu troch základných kritérií: zložitost' veci, správanie účastníka a postup súdu. Súdne a tým i exekučné konanie nie je kompetentný preskúmať súd v konaní o náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z.z., ale len Ústavný súd SR na podklade ústavnej sťažnosti, resp. predseda súdu na podklade sťažnosti na prietahy v konaní. Opačný výklad by znamenal, že by existovalo niekoľko orgánov, ktoré by boli oprávnené v tom istom čase preskúmať postup toho istého súdu z hľadiska vzniku zbytočných prietahov. Pokiaľ by súd konajúci o náhrade škody mohol hodnotiť postup iného súdu z hľadiska existencie zbytočných prietahov, znamenalo by to absurdný záver, keďže všeobecné súdy by preskúmavali postup iných všeobecných súdov, pričom uvedené by mohlo smerovať aj k porušeniu inštančného princípu v súdnictve. Vecne príslušné pre rozhodovanie sporov o náhradu škody sú v prvom stupni zásadne okresné súdy, avšak súdy, ktoré môžu porušiť právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, môžu byť aj súdy vyššieho stupňa - krajské súdy, Najvyšší súd SR. V prípade, ak by sa zbytočných prietahov dopustil, napr. NS SR, poškodený subjekt by sa mal obrátiť na okresný

súd, aby konštatoval, že jeho nadriadený orgán sa dopustil zbytočných prietahov. Postup súdu vyššieho stupňa by bol v takomto prípade preskúmaný súdom nižšieho stupňa, čo je zjavne absurdné a len potvrdzuje, že konštatovať existenciu prietahov v súdnom konaní je oprávnený Ústavný súd SR. V predmetnej exekučnej veci bola súdnym exekútorom podaná žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie na tunajší súd dňa 3.8.2011 (v návrhu navrhovateľ uvádza nesprávne, že exekučné konanie začalo dňa 7.11.2009). Tunajší súd uznesením zo dňa 30.8.2011 rozhodol o zamietnutí žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie (v návrhu navrhovateľ uvádza nesprávne, že k rozhodnutiu o žiadosti o udelenie poverenia došlo dňa 16.8.2010). Súd teda rozhodol o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia 28. deň po podaní žiadosti (v návrhu navrhovateľ nesprávne uvádza, že omeškanie s rozhodnutím súdu je viac ako 282 dní). Navrhovateľom v návrhu tvrdené skutočnosti týkajúce sa dátumu podania žiadosti, dátumu rozhodnutia súdu a počtu dní omeškania sú nepravdivé, v rozpore so skutočnosťou.

Faktom, je, že v predmetnej exekučnej veci exekučný súd žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol po preskúmaní exekučného titulu, ktorým bol Rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu. Dôvody zamietnutia žiadosti o udelenie poverenia exekučným súdom sú uvedené vyššie. Skutočnosťou je tiež, že exekučný súd o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia rozhodol po uplynutí 15 dňovej lehoty od doručenia žiadosti. Aj keď žiadosť súdneho exekútora na udelenie poverenia bola exekučným súdom zamietnutá, súd vzhľadom na to, že navrhovateľ za nesprávny úradný postup považuje nevydanie rozhodnutia v zákonom stanovenej lehote, uvádza nasledovné: V predmetnej exekučnej veci bola podaná žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie dňa 3.8.2011, t.j. po 1.6.2011. Súd rozhodoval o tejto žiadosti rovnako po 1.6.2011, t.j. za účinnosti Exekučného poriadku v znení platnom po 1.6.2011. V čase podania predmetnej žiadosti o udelenie poverenia lehota na vydanie poverenia v prípade rozhodnutia rozhodcovského súdu ako exekučného titulu neexistovala. V zmysle § 44 ods. 2 veta druhá a tretia ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie, alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu, táto lehota neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c) a d). Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu (predmetný exekučný titul) je rozhodnutím rozhodcovského súdu podľa § 41 ods. 2 písm. d) Exekučného poriadku v znení účinnom po 1.6.2011. Z tohto vyplýva, že tvrdenie navrhovateľa, že exekučný súd rozhodol po zákonom stanovenej lehote s omeškaním, je nepravdivé a zavádzajúce. Exekučný súd sa nedopustil žiadneho nesprávneho postupu, keďže v tomto prípade 15-dňová lehota na vydanie poverenia neplatila. O zamietnutí žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie súd rozhodol v primeranej lehote a nedopustil sa žiadneho nesprávneho úradného postupu. Za tejto situácie účastníkom exekučného konania nemohol a ani nevznikol žiadny stav právnej neistoty, keďže súd vo veci riadne rozhodol. V rámci exekučného konania má súd právo preskúmať dôkazy aj bez návrhu účastníkov, ako aj ex offo preskúmať materiálnu správnosť rozhodcovského rozsudku, nekalú povahu rozhodcovskej doložky či priebeh rozhodcovského konania tak, ako to vyplýva i z rozhodnutí Najvyššieho súdu SR 3Cdo/146/2011, 3MCdo/11/2010, 5Cdo/291/2010 a rozhodnutí Ústavného súdu SR IV. ÚS 60/2011, I. ÚS 16/2002. Súd teda oprávnenne preskúmal exekučný titul v exekučnom konaní tak, ako mu to vyplýva z platných právnych predpisov a dostupnej judikatúry Najvyššieho súdu SR, Ústavného súdu SR a stanovísk Súdneho dvora Európskej únie. Napríklad z rozhodnutia Najvyššieho súdu SR 3Cdo 146/2011 zo dňa 13.10.2011 vyplýva, že pokiaľ oprávnený v návrhu na vykonanie exekúcie označí za exekučný titul rozsudok rozhodcovského súdu, je exekučný súd oprávnený a zároveň povinný skúmať, či rozhodcovské konanie prebehlo na základe uzavretej rozhodcovskej zmluvy. Ak nedošlo k uzavretiu rozhodcovskej zmluvy, nemohol spor prejednať rozhodcovský súd a v takom prípade ani nemohol vydať rozhodcovský rozsudok. Pri riešení otázky, či rozhodcovský rozsudok vydal rozhodcovský súd s právomocou prejednať daný spor, nie je exekučný súd viazaný tým, ako túto otázku vyriešil rozhodcovský súd. Exekučný súd je povinný zamietnuť žiadosť súdneho exekútora o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie, ak už pri postupe podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku vyjde najavo existencia relevantnej okolnosti, so zreteľom na ktorú je nútený výkon rozhodnutia neprípustný. Ďalej napríklad rozsudkom Súdneho dvora Európskej únie vo veci ASTURCOM TELECOMUNICACIONES SL proti Cristina Rodríguez Nogueira (C-40/08) Súdny dvor rozhodol pri riešení prejudiciálnej otázky v súvislosti so spotrebiteľskými zmluvami o otázke právomoci vnútroštátneho súdu v tom zmysle, že súd môže ex offo preskúmať nekalú povahu rozhodcovskej doložky v prípade právoplatného rozhodcovského rozsudku vydaného bez účasti spotrebiteľa v takom rozsahu, v akom mu to umožňujú vnútroštátne procesné pravidlá v rámci

obdobných opravných prostriedkov vnútroštátnej povahy. V takomto prípade prináleží vnútroštátnemu súdu vyvodiť všetky dôsledky, ktoré z toho podľa daného vnútroštátneho práva vyplývajú, s cieľom zabezpečiť, aby spotrebiteľ nebol uvedenou doložkou viazaný.

Navrhovateľ sa v tejto veci domáha náhrady majetkovej škody vo výške istiny s príslušenstvom a náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 20% z uplatňovanej istiny. Pre úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody podľa Zákona č. 514/2003 Z.z. je nevyhnutné preukázať existenciu škody a jej výšku. Navrhovateľ s poukazom na ním doložený znalecký posudok považoval za nepochybné, že majetková škoda v každom individuálnom prípade neskorého rozhodovania súdu o udelení poverenia dosahuje hodnotu minimálne 30,76 eur.

Podľa názoru súdu navrhovateľ nepreukázal jednak vznik a ani výšku ním uplatňovanej škody ako skutočnej škody. Taktiež nebola preukázaná zákonná podmienka príčinnej súvislosti medzi vzniknutou škodou a konaním exekučného súdu, pretože nutnosť spravovať pohľadávku oprávneného zapríčinil povinný tým, že neplnil svoj dlh a oprávnený musel prikrôčiť k vymáhaniu formou exekúcie. Ide o náklady, ktoré by bolo možné zahrnúť do náhrady trov exekúcie a došlo by tak k duplicitnému plneniu.

Nemajetková ujma nezávisí automaticky len od konštatovania nedodržania zákonnej či primeranej lehoty, ale aj od okolností, ktoré sú v tejto veci v odôvodnení konštatované a na základe ktorých súd nevidel dôvod pre finančnú satisfakciu vo forme nemajetkovej ujmy. Navrhovateľ nepreukázal, že by povinný subjekt zanikol, že by dochádzalo ku konaniu smerujúcemu k zániku subjektu, pričom zákon i v takom prípade umožňuje uplatnenie si pohľadávky v dedičskom, konkurznom a inom konaní. Samotné vedenie exekučného konania bez ohľadu na jeho dĺžku nie je objektívnou prekážkou na udržiavanie kontaktu oprávneného, resp. exekútora s povinným a nie je ani dôvodom k vzniku insolventnosti povinného, pretože spravidla dôvodom neplnenia dlhu povinného je jeho insolventnosť ešte v čase pred rozhodnutím v základnom konaní a aj dôvodom na samotné uzavretie zmluvy o úvere. Tieto všeobecne známe riziká sú i rizikom každého podnikateľského subjektu. Vznik nemajetkovej ujmy u právnických osôb a fyzických osôb je odlišný, pocity členov riadiacich orgánov spoločnosti v podobe frustrácie, úzkosti, neistoty a nedôvery sú irelevantné v predmetnom konaní, keďže si náhradu škody a nemajetkovej ujmy uplatňuje spoločnosť, ako právnická osoba, pričom žalobca poukazuje aj na zánik podnikateľských aktivít a plánov, ale tieto bližšie nekonkretizoval a taktiež navrhovateľ nespresnil, v čom a ako situácia ovplyvnila ďalšie jeho podnikateľské postupy. Poskytovanie finančného zadostučinenia nie je automatické a podlieha podrobnému skúmaniu zo strany súdu. Okolnosti každého prípadu sú osobitné a vychádzať z paušálnej sumy 20% z istiny je nesprávna úvaha. Ústavný súd pri svojom rozhodovaní o poskytnutí finančného zadostučinenia za zbytočné prietahy vychádza aj z významu sporu pre navrhovateľa a aj z toho, či sťažnosť predsedovi súdu viedla k náprave. Pokiaľ navrhovateľ tento prostriedok nevyužil, je neprijateľné, aby sa priznávala náhrada nemajetkovej ujmy keď predseda súd nemal možnosť zjednať nápravu. Pri uplatňovaní nároku na náhradu nemajetkovej ujmy je potrebné preukázať, že konštatovanie porušenia práva nie je dostačujúcim zadostučinením, čo z uvedeného návrhu nevyplýva, pretože navrhovateľ nepreukázal vznik nemajetkovej ujmy, ani to, že by sa mala poskytnúť jej náhrada v peniazoch. V tejto súvislosti nie je možné opomenúť povahu a predmet konania, v ktorom malo k nesprávnemu úradnému postupu dôjsť, a to pri zohľadnení povahy podnikateľskej činnosti navrhovateľa a povedomia, ktoré je okolo neho s touto podnikateľskou činnosťou vytvorené. Navrhovateľ a jeho praktiky sú vnímané verejnosťou negatívne, boli predmetom záujmu Európskej komisie. Navrhovateľ je vnímaný ako spoločnosť využívajúca neprijateľné zmluvné podmienky, jeho praktiky sa dotýkajú najmä občanov s nízkymi príjmami (viď vyššie uvedený list EK). S prihliadnutím na popísanú charakteristiku podnikateľskej činnosti navrhovateľa, považuje súd jeho konanie za rozpor s dobrými mravmi, pokiaľ si uplatňuje nárok na náhradu škody voči štátu, keďže uplatnená škoda mu mala vzniknúť práve pri spornej a negatívne vnímanej podnikateľskej aktivite. Súčasne v takejto situácii platí, že aj v prípade porušenia práva navrhovateľa už samotné konštatovanie porušenia práv musí byť považované za dostačujúce a vylučuje možnosť priznania prípadného nároku na náhradu nemajetkovej ujmy voči štátu. S poukazom na citované ustanovenie § 44 ods. 2 Exekučného poriadku v znení platnom od 1.6.2011 preto nie je možné posudzovať postup exekučného súdu pri rozhodovaní o tejto žiadosti po 15-dňovej lehote ako nesprávny. Pokiaľ navrhovateľ žiadal, aby súd vyčkal s rozhodnutím vo veci na znalecký posudok, o vypracovanie ktorého požiadal znalca z odboru Právne vzťahy k cudzine, odvetvie Európske právo, ktorý by mal zodpovedať na otázky týkajúce sa interpretácie a aplikácie Smernice Rady 93/13/EHS zo dňa 5.4.1993 v nadväznosti na justičnú prax a záväznú judikatúru Súdneho dvora EÚ, na preukázanie skutočností, že postup exekučného súdu je nesprávny (v rozpore

so zákonom), súd jeho návrh na doplnenie dokazovania neakceptoval z dôvodu, že znalecký posudok je na preskúmanie správnosti preukázaných tvrdení účastníkov konania a nemôže odpovedať na otázky právneho charakteru. V danom prípade otázka existencie skutočností zakladajúcich nesprávny úradný postup exekučného súdu je právnou otázkou, nie skutkovou, a preto tento návrh na doplnenie dokazovania nebolo možné považovať za opodstatnený. Záverom súd uvádza, že podmienky pre priznanie nároku na náhradu škody musia byť splnené súčasne. V tomto prípade podmienka existencie nesprávneho úradného postupu exekučného súdu v predmetnej veci splnená nie je. Nemôže byť teda splnená ani podmienka existencie príčinnej súvislosti medzi neprávnym úradným postupom a škodou. Pre nepreukázanie všetkých predpokladov vzniku zodpovednosti za škodu u odporcu, t.j. nepreukázanie nesprávneho úradného postupu, reálne nepreukázanie vzniku škody a chýbajúcu príčinnú súvislosť medzi neprávnym úradným postupom a vznikom škody súd návrh navrhovateľa zamietol. Súd návrh navrhovateľa na prerušenie konania zo dňa 14.8.2014 zamietol s odôvodnením, že povinnosť súdu prerušiť konanie podľa § 109 ods. 1 písm. b) Občianskeho súdneho poriadku vzniká len vtedy, ak rozhodnutie závisí od otázky, ktorú súd nie je oprávnený riešiť. Možnosť súdu prerušiť konanie podľa § 109 ods. 2 písm. c) Občianskeho súdneho poriadku vzniká len vtedy, ak prebieha konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu. Samotné podanie ústavnej sťažnosti a tvrdenie navrhovateľa o porušení jeho základných práv bez ďalšieho nezakladá žiadny právny následok so začatým súdnym konaním, nespôsobuje automaticky odklad vykonateľnosti uznesenia odvolacieho súdu, ktorý rozhodoval o nevyklúčení zákonného sudcu. Nemožnosť rozhodnúť vo veci samej nastáva len v prípade podanej námietky zaujatosti, o ktorej nebolo rozhodnuté nadriadeným súdom /§ 16 odst. 3 O.s.p./, pričom o túto situáciu v tomto prípade nejde.

Proti tomuto rozsudku podal včas odvolanie navrhovateľ z dôvodov, že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O.s.p. a to, že sa mu postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, (§ 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s § 221 ods. 1 písm. f/ O.s.p.), v konaní rozhodoval vylúčený sudca (§ 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s § 221 ods. 1 písm. g/ O.s.p.), súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil (§ 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s § 221 ods. 1 písm. h/ O.s.p.), súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti, dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatňované a rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Namietal, že súd prvého stupňa vec prejednal v neprítomnosti odporcu (nie jeho ako navrhovateľa) a jeho právneho zástupcu postupujúc podľa § 101 ods. 2 O.s.p. s tým, že navrhovateľ riadne a včas požiadal o zrušenie pojednávania. On uskutočnil podanie, ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená systémom súdneho manažmentu, je potrebné z konania vylúčiť, pričom okolnosť, že krajský súd nevzhladol v označených veciach a skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu nič nemení na tom, že v očiach navrhovateľa a objektívne v očiach verejnosti, nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. Poukázal na rozhodovaciu prax iných krajských súdov. Čo sa týka konečného rozhodnutia vo veci súdom (vylúčeným sudcom) neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj preto, že súd v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 O.s.p., proti ktorému legálne pripustil odvolanie. Súd sa nedostatočne oboznámil s podmienkami, za ktorých je možné viesť konanie, keď ignoroval žiadosť o odročenie nariadeného pojednávania z dôležitého dôvodu. Rovnako nemal možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam odporcu, z ktorých súd pri svojom rozhodovaní vychádzal a zachytil ich aj v odôvodnení svojho rozhodnutia. Súd sa tiež dopustil viacerých omylov, keď konštatoval, že navrhovateľom namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané, avšak v odôvodnení prezentované časové úseky tomu nenasvedčujú. Namietal porušenie svojho práva na kontradiktórne konanie, kedy ako strana konania nebol oboznámený s obsahom dôkazov a prednesov, nemal možnosť k týmto dôkazom o prednesoch vyjadriť a sám nemal možnosť navrhnuť dôkazy na podporu svojich tvrdení. Kontradiktórnosť súdneho procesu sa neobmedzuje len na oprávnenie vyjadrovať sa k tvrdeniam protistrany, ale vzťahuje sa aj na rovnaké oprávnenie voči dôkazom, ktoré súd získal z vlastnej iniciatívy. Ďalej uvádzal odvolacie dôvody ku označené ako dôvody ku skutočnosti, že sa vo veci neuskutočnilo ústne pojednávanie. Poukázal na skutočnosť, že súd vykonal dokazovanie, ktorého obsah a rozsah si bez uvedenia akéhokoľvek dôvodu určil sám. Poukázal tiež na judikatúru Ústavného súdu, koncepciu spravodlivého súdneho konania s tým, že kontradiktórnosť súdneho procesu sa neobmedzuje len na oprávnenie vyjadrovať sa k tvrdeniam protistrany, ale aj na rovnaké oprávnenie voči dôkazom, ktoré súd získal z vlastnej iniciatívy, pričom nie je ani dôležité to, či tieto skutočnosti boli známe iba jednej strane, alebo žiadnej z nich. Súd vykonal dokazovanie listinami, ktorých pôvod nie je v odôvodnení rozhodnutia poznateľný a nie je zrejmé, či išlo o listiny založené v exekučnom

spise. Súd bez nariadenia pojednávania doplnil skutkový základ dokazovaním, ktoré obsah a rozsah si určil sám, kedy navrhovateľ žiadal vykonať dokazovanie všetkými listinami, ktoré tvoria exekučný list. V odvolaní ďalej namietal, že ako dôkaz vzniku škody predložil znalecký posudok č. 1/2014, ktorý vypracoval Znalecký ústav Ekonomickej univerzity v Bratislave. Uvedeným posudkom je jednoznačne preukázané, že nesprávny úradný postup mal na neho negatívny dopad a objektívne spôsobil zníženie jeho majetku. Súd nevykonal dostatočné dokazovanie oboznámením sa s predloženým znaleckým posudkom, z ktorého jednoznačne vyplýva, ktoré konkrétne náklady boli vynaložené v súvislosti so správou a vedením pohľadávky. Pokiaľ ide o tom, že predložil znalecký posudok až po roku a pol od podania žaloby na súde, dáva do pozornosti samotný znalecký posudok, z ktorého vyplýva, že zadal vypracovanie znaleckého posudku dňa 1. marca 2013. Vypracovanie znaleckého posudku je tak dôkladné a zložité, a to aj s ohľadom na množstvo spracovaných podkladov a jeho vypracovanie trvalo viac ako rok. V konaní boli preukázané všetky zákonné podmienky pre vznik nároku na náhradu škody. V konaní bolo potrebné rozhodnúť v súlade so žalobným petitom, prinajmenšom navrhovaným medzitimným rozsudkom. Ak bol súdu doručený v čase predchádzajúcim nariadenému súdному pojednávaniu návrh žalobcu na prerušenie konania z dôvodu, že prebieha konanie o prejudiciálnej otázke, bol súd povinný pred samotným rozhodnutím vo veci samej o tomto návrhu osobitne rozhodnúť. Žiadal preto, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok okresného súdu a vec mu vrátil na opätovné prejednanie.

Odporca sa k odvolaniu navrhovateľa písomne nevyjadril.

Krajský súd ako súd odvolací vec preskúmal podľa § 212 ods. 1 O.s.p. bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p. a dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie okresného súdu je potrebné ako vecne správne potvrdiť podľa § 219 ods. 1 O.s.p. z týchto dôvodov:

Navrhovateľ, napriek úvodnému všeobecnému uvedeniu odvolacích dôvodov vo svojom odvolaní neuviedol (nepochybne z dôvodu predkladania veľkého množstva typových podaní na súde), aké konkrétne nedostatky meritórnemu posúdeniu prejednávaného prípadu, teda vecnému dôvodu zamietnutia návrhu, vytýka. Uvádza len všeobecné konštatovania (napr. „súd sa dopustil viacerých omylov, keď konštatoval, že namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané“), ktoré uvádzal aj v návrhu. Okrem toho uvedené odvolacie tvrdenie nevyplýva z predmetného rozhodnutia a nezodpovedá ani skutkovým zisteniam ani právnomu hodnoteniu uvedenému v odôvodnení rozhodnutia okresného súdu.

Aj keď navrhovateľ neuviedol, konkrétne v čom vidí nedostatky v právnom posúdení veci, krajský súd na zdôraznenie správnosti rozsudku okresného súdu dodáva, že zo znenia ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku vyplýva, že lehotu 15 dní od doručenia žiadosti súdneho exekútora stanovuje zákon na poverenie exekútora na vykonanie exekúcie. Exekučný poriadok a ustálená súdna prax usmerňuje exekučné súde pred vydaním poverenia materiálne preskúmať, či neexistuje právna nedovolenosť alebo rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu. V prípade materiálneho prieskumu súladnosti exekučného titulu je vo všeobecnosti 15-dňová lehota na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie veľmi problematickým činiteľom, keďže spotrebiteľské právo je jedno z najdynamickejších sa rozvíjajúcich odvetví súkromného práva, ktoré priamo alebo nepriamo ovplyvňujú aj právne predpisy na úrovni Európskeho spoločenstva vrátane judikatúry Súdného dvora EÚ. A práve preto zákon nestanovuje žiadnu lehotu na zamietnutie žiadosti o udelenie poverenia ani na zastavenie exekučného konania. Z jazykového, gramatického výkladu ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku vyplýva, že zákonodarca nemal na mysli lehotu 15 dní na vydanie akéhokoľvek rozhodnutia, ale iba na „poverenie“ súdneho exekútora vykonaním exekúcie. Ak bolo jeho zámerom, aby sa lehota 15 dní vzťahovala i na rozhodnutie, ktorým sa zamietne žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, výslovne by to upravil spôsobom ako pri iných ustanoveniach Exekučného poriadku (napr. 44 ods. 8, § 50 ods. 2 atď.) teda s použitím slova „rozhodne“. Z uvedených viacerých druhov výkladov zákona (gramatický, jazykový, teleologický) vyplýva, že je nesprávny výklad navrhovateľa, podľa ktorého je zákonom daná povinnosť exekučného súdu rozhodnúť o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia do 15 dní od doručenia takej žiadosti.

Nie každý zistený prieťah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy SR. S ohľadom na konkrétne okolnosti veci sa totiž postupom dotknutého súdu nemusí vyznačovať takými

významným priet'ahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné priet'ahy. V tomto smere rozsiahla rozhodovacia prax ústavného súdu ustálila, že pri rozhodovaní, či vo veci došlo k priet'ahom v konaní, sa zohľadňujú tri kritéria, ktorými sú:

právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje, správanie účastníka konania a spôsob, akým súd v konaní postupoval. Hodnotiac postup exekučného súdu z hľadiska týchto kritérií je významné, že žiadosť súdneho exekútora bola doručená exekučnému súdu a exekučným titulom bol rozhodcovský rozsudok zaväzujúci povinného na plnenie z titulu spotrebiteľskej úverovej zmluvy. Je namieste konštatovať, že v postupe exekučného súdu, ktorý rozhodol v lehote do 28 dní od doručenia žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia, nemožno identifikovať priet'ahy. Tento záver je súladný i s konštantnou judikatúrou Ústavného súdu SR, podľa ktorej pri posúdení, či došlo alebo nedošlo k porušeniu práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky sa síce prihliada na lehoty, ktoré sú uvedené v ústave alebo v zákone, ale ich nedodržanie sa automaticky nepovažuje za porušenie uvedeného základného práva, pretože aj v týchto prípadoch sú rozhodujúce všetky okolnosti danej veci. Pojem „zbytočné priet'ahy“ je autonómny a nemožno ho vykladať a aplikovať len s ohľadom na lehoty uvedené v zákone. S ohľadom na konkrétne okolnosti veci sa totiž ani v týchto prípadoch postup dotknutého štátneho orgánu nemusí vyznačovať takými významnými priet'ahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné priet'ahy v zmysle čl. 48 ods.2 Ústavy SR (porovnaj II. ÚS 64/97, I. ÚS 63/00, I. ÚS 16/02, I. ÚS 70/02). V zmysle záverov Ústavného súdu potom možno konštatovať, že zastavenie exekučného konania (za stavu, kedy právny predpis nezakotvoval žiadnu lehotu) nebolo možné považovať za zbytočné priet'ahy.

Navrhovateľ vo svojich návrhoch v podstate žiadal, aby okresný súd opätovne preskúmaval rozhodnutia okresných súdov v exekučnom konaní. Navrhovateľ napadol aj samotné zdôvodnenie predmetného rozhodnutia exekučného súdu, pričom uvádzal, že napáda nesprávny postup, nie nesprávne, resp. nezákonné rozhodnutie podľa § 5 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. Zodpovednosť za škodu z nesprávneho úradného postupu nezakladajú vady konania ako je zhromažďovanie podkladov, hodnotenie zistených skutočností a právne posúdenie, ak mali za následok nesprávne rozhodnutie (rozsudok NS ČR sp. zn. 2Cdon 129/97 zo dňa 29.06.1999). Takéhoto nároku by sa navrhovateľ mohol domáhať len podľa § 5 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z., a to len v prípade, že by bolo rozhodnutie exekučného súdu ako nezákonné zrušené alebo zmenené, čo sa nestalo.

Napriek vyššieuvedenému odvolací súd vo vzťahu k navrhovateľom tvrdenému nesprávnemu úradnému postupu z dôvodu prekročenia právomocí exekučného súdu považuje za potrebné uviesť, že exekučným titulom, na základe ktorého sa navrhovateľ domáhal vydania poverenia bol rozsudok rozhodcovského súdu. Oprávnenie ako aj povinnosť skúmať platnosť rozhodcovskej zmluvy alebo doložky vyplýva z ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku v spojení s § 45 ods. 1 a 2 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní a aj z judikatúry Súdneho dvora EU (napr. rozhodnutie z 6.10.2009 „Asturcom“). V tomto smere odvolací súd odkazuje na správne odôvodnenie napadnutého rozhodnutia, pričom uvedené právne závery sú ustálené aj judikatúrou Najvyššieho súdu SR a Ústavného súdu SR a ani odvolací súd nemá dôvod sa od nich odkloniť. Podľa uznesenia NS SR zo dňa 11.03.2013 sp. zn. 3 Cdo 50/2012, pokiaľ by exekučný súd akceptoval rozhodcovský rozsudok, pre vydanie ktorého nebola daná právomoc rozhodcovského súdu, akceptoval by vykonateľnosť rozhodnutia vydaného tým, kto na to nemal právomoc.

K odvolacím námietkam (k majetkovej škode a k nemajetkovej ujme) odvolací súd zdôrazňuje, že na to, aby bolo možné zaoberať sa vznikom skutočnej škody, prípadne ušlého zisku a nemajetkovej ujmy, je potrebné najskôr zistiť, že bol splnený prvý predpoklad zodpovednosti odporcu za škodu podľa § 9 ods. 1, ust. § 17 ods. 1, 2, 3 zákona č. 514/2003 Z.z. a to existencia nesprávneho úradného postupu. V danej veci však prvostupňový ani odvolací súd existenciu toho predpokladu z vyššieuvedených objektívne udržateľných dôvodov nezistil.

Čo sa týka prevažnej väčšiny odvolacích námietok vytykajúcich vady v konaní, odvolací súd nezistil, že by bola navrhovateľovi postupom súdu odňatá možnosť konať pred súdom, že by vo veci rozhodoval vylúčený sudca, prípadne, že by súd nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, ani že súd dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam na základe vykonaných dôkazov a že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Navrhovateľ v podanom odvolaní uviedol, že okresný súd porušil jeho právo na kontradiktórny súdny proces, pretože pred vynesení rozsudku nebol oboznámený s obsahom dôkazov a prednesov, nemal možnosť sa k nim vyjadriť a nemal možnosť navrhnúť dôkazy na podporu svojich protitvrdení, pretože súd prejednal vec v jeho neprítomnosti a ignoroval jeho žiadosť o odročenie pojednávania. Uvedená námietka navrhovateľa je nedôvodná. Navrhovateľovi resp. jeho zástupcovi okresný súd doručil písomné vyjadrenie odporcu k návrhu dňa 26.09.2013 (spolu s predvolaním na pojednávanie). Pojednávanie, na ktorom došlo k vyhláseniu rozsudku, bolo nariadené na deň 19. augusta 2014. Na pojednávanie bol navrhovateľ riadne a včas predvolaný. Z dátumov je zrejmé, že navrhovateľ mal čas takmer rok!! oboznámiť sa s písomným vyjadrením odporcu k jeho návrhu, a možnosť vyjadriť sa k nemu či už písomne alebo ústne na pojednávaní, na ktoré bol riadne a včas predvolaný. Nielenže bola zachovaná zákonom stanovená 5- dňová lehota na prípravu pojednávania, ale navrhovateľ mal oveľa väčší časový priestor na túto prípravu, mal možnosť pri nahliadnutí do spisu oboznámiť sa so všetkými listinnými dôkazmi nachádzajúcimi sa v spise a to vrátane aj exekučného spisu, ktorý bol súčasťou spisu.

Neobstojí tvrdenie navrhovateľa uvedené v podanom odvolaní, že súd vychádzajúc z mylného skutkového stavu bez oboznámenia sa s obsahom ústavnej sťažnosti nesprávne aplikoval ustanovenie § 101 ods. 2 O.s.p. a ignoroval jeho žiadosť o zrušenie nariadeného pojednávania z dôležitého dôvodu. Ako už odvolací súd vyššie uviedol, okresný súd vo veci nariadil pojednávanie, na ktoré bol navrhovateľ riadne a včas predvolaný, no nedostavil sa.

Podaním žiadal o zrušenie pojednávania. Okresný súd správne podľa § 119 ods. 2 písm. c) O.s.p. oznámil navrhovateľovi, že jeho návrh o zrušenie pojednávania neakceptuje a pojednávať bude. Po začatí pojednávania zistil, že sa nedostavili účastníci. Prečítal návrh o zrušenie pojednávania, skonštatoval jeho nedôvodnosť a pojednával v neprítomnosti účastníkov.

Občiansky súdny poriadok upravujúci postup súdu a účastníkov v občianskom súdnom konaní ústavou zaručené právo osobnej prítomnosti na súdnom konaní zabezpečuje tak, že ukladá súdu, ak zákon neustanovuje inak, nariadiť na prejednanie veci samej pojednávanie a predvolať naň účastníkov konania (§ 115 ods.1 O.s.p.) a to tak, aby mali dostatok času na prípravu, spravidla najmenej 5 dní pred dňom, keď sa má pojednávanie konať. Ak súd nariadi pojednávanie, môže vec prejednať v neprítomnosti riadne predvolaného účastníka len vtedy, ak účastník nepožiadal z dôležitého dôvodu o odročenie pojednávania (§ 101 ods. 2 O.s.p.). Keďže účastník môže v konaní vystupovať aj prostredníctvom zástupcu (napr. zástupcu na základe plnomocenstva; § 22 a nasl. O.s.p.) má aj tento zástupca právo osobne sa zúčastniť občianskeho súdneho konania. O možnosti prejednať vec na pojednávaní v jeho neprítomnosti platí to isté, čo platí o samom účastníkovi konania. Právo účastníka, aby jeho vec bola prejednaná verejne a v jeho prítomnosti nemožno chápať tak, že súd by nemohol konať a rozhodnúť vo veci bez prítomnosti účastníka, ale tak, že súd je povinný umožniť účastníkovi uplatnenie tohto práva. Možnosť prejednať vec v neprítomnosti účastníka(zástupcu) treba posudzovať vždy vzhľadom na všetky okolnosti daného prípadu, pričom treba mať na zreteli, že zúčastniť sa pojednávania pred súdom je právom účastníka konania a to v každom štádiu postupného procesu, pokiaľ zákon neustanovuje inak, a ak na tomto svojom práve účastník trvá.

V návrhu navrhovateľa na zrušenie pojednávania sa za dôvod pre zrušenie pojednávania (aj pre odvolanie) považuje skutočnosť, že nebolo ústavne konformným spôsobom vyriešené ustanovenie zákonného sudcu a pridelenie veci nestrannému súdu, pretože nesúhlasí s uznesením krajského súdu o tom, že sudcovia okresného súdu nie sú vylúčení z prejednávania veci a toto považuje za nesprávne. Zároveň žiadal o prerušenie konania do rozhodnutia o podanej sťažnosti na Ústavným súdom SR. Ako prílohu označil ústavnú sťažnosť. Ústavnú sťažnosť predložil bez uvedenia dátumu jej spísania. Nepredložil žiaden dôkaz o tom, že ústavnú sťažnosť skutočne podal.

Odvolací súd v tomto smere poznamenáva, že o ústavnej sťažnosti navrhovateľa, ktorá sa v spise už nachádza a ktorá je totožná, odôvodnená úplne rovnakými dôvodmi opísanými tými istými vetami s rovnakým typom, veľkosťou, hrúbkou písma a podčiarknutím tých istých slov, ako predložená ústavná sťažnosť, bolo v čase pojednávania a rozhodovania okresného súdu a aj v čase podania jeho návrhu na zrušenie pojednávania Ústavným súdom SR rozhodnuté, a ústavná sťažnosť bola odmietnutá pre nedostatok právomoci ústavného súdu podľa čl. 127 ods. 1 ústavy v spojení s § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde (uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 6. augusta 2014 č.k. III. ÚS

479/2014-10). Okrem toho okresný súd už právoplatne rozhodol o zamietnutí návrhu na prerušenie konania zo dňa 20.12.2013 odôvodneného rovnakými dôvodmi opísanými tými istými vetami.

Z uvedených skutočností vyplýva, že v návrhu uvedený dôvod zrušenia pojednávania nebol preukázaný ani dôvodný. Podľa názoru odvolacieho súdu v zhode s názorom okresného súdu riadne predvolaný navrhovateľ (splnomocnený zástupca) neuviedol žiadny dôležitý dôvod, pre ktorý by sa nemohol pojednávania zúčastniť. Okresný súd preto správne pokračoval v konaní. Navrhovateľovi nebolo postupom okresného súdu odňaté právo zúčastniť sa pojednávania, oboznámiť sa s obsahom spisu, zúčastniť sa vykonávania dôkazov a vypočuť si prednesy navrhovateľa a následne sa ak nim vyjadriť a prípadne navrhnuť a označiť a predložiť ďalšie dôkazy. Tohto práva sa navrhovateľ sám svoju neprítomnosťou na pojednávaní bezdôvodne vzdal.

Čo sa týka samotnej námietky ohľadom rozhodovania vylúčeným sudcom, odvolací súd zdôrazňuje, že dôvodom na vylúčenie sudcu nie je bez ďalšieho ani to, že vykonáva súdnictvo na súde, ktorý údajne podľa tvrdenia navrhovateľa svojim nesprávnym úradným postupom založil zodpovednosť odporcu za majetkovú a nemajetkovú ujmu v zmysle zákona 514/2003 Z.z.. Z uvedeného dôvodu krajský súd už uznesením sp. zn. 4 NcC/41/2013 z 19. februára 2013 právoplatne rozhodol, že sudca nie je vylúčený z pojednania a rozhodovania vecí. Ústavná sťažnosť navrhovateľa voči predmetnému uzneseniu bola odmietnutá pre nedostatok právomoci ústavného súdu podľa čl. 127 ods. 1 ústavy v spojení s § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde (uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 6. augusta 2014 č.k. III. ÚS 479/2014-10). Nie je preto dôvodná námietka v odvolaní, že vo veci konal a rozhodoval vylúčený sudca. Zároveň dotknutý záver o nevylúčení sudcu rešpektuje aktuálnu rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu SR (napr. uznesenia sp. zn. 3 Nc 14/2010 z 31.5.2010; 6 Cdo 201/2013 z 19.6.2013) v otázkach posudzovania inštitútu sudcovskej neustrannosti.

Nepravdivé je tvrdenie navrhovateľa, že nebol poučený podľa § 120 ods. 4 O.s.p.. Poučenie o uvedenom procesnom práve a zároveň povinnosti mu bolo dané jednak písomne spolu s predvolaním na pojednávanie, ktoré riadne prevzal. Zároveň bolo dané sudcom ústne na pojednávaní, na ktorom sa, ako už bolo vyššie uvedené, bezdôvodne nezúčastnil.

Pokiaľ sa navrhovateľ vo svojom odvolaní domáha z hľadiska skutkového deja jedinečnosti daného deja, ktoré okresný súd vo svojom rozhodnutí odôvodnil úplne rovnakými dôvodmi ako v iných svojich rozhodnutiach, v ktorých vystupuje on a odporca, odvolací súd zdôrazňuje, že samotný návrh ako aj podané odvolanie sú z väčšej časti zmätočné a nezakladajú sa na skutkových zisteniach, väčšina odvolacích dôvodov navrhovateľa sa nevzťahuje na pojednávaný prípad, nezodpovedá skutočnému stavu, ide o cyklostylované návrhy a odvolania. Napríklad odvolací súd zistil, že nie je pravdou tvrdenie navrhovateľa v odvolaní, že vo veci rozhodoval vylúčený sudca, že sa odporca nevyjadril na výzvu súdu k návrhu, že sa vo veci nenariadilo ani neuskutočnilo ústne pojednávanie, že ústavný súd doposiaľ nerozhodol o ústavnej sťažnosti pre porušenie jeho práva na neustranný súd, ktorého výsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu, že nebol poučený podľa § 120 ods. 4 O.s.p. že žiadal o zrušenie (odročenie) pojednávania a pod.

Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd napadnuté rozhodnutie ako vo výroku vecne správne podľa § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 142 ods. 1 a § 151 ods. 1, 2 O.s.p., kedy úspešnému odporcovi v konaní náhrada trov odvolacieho konania priznaná nebola, nakoľko tento si žiadne trovy odvolacieho konania neuplatnil a z obsahu spisu mu trovy nevyplývajú.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.